

ἍΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΝΔΡΩΑΣ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗΣ ΜΟΝΗΣ
ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΙΟΥΣΤΙΝΗΣ ΦΥΛΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

• ΕΤΟΣ ΛΣΤ΄ • ΤΟΜΟΣ ΙΓ΄ • ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2003 • ΤΕΥΧΟΣ 317 •

ISSN 1108-4030

Περιεχόμενα

- **Ἐγκύκλιος Χριστουγέννων:**
«Προσδεχόμενοι τὴν Παρουσίαν τοῦ Σωτήρος μας -
Ἡ εἰρήνη τῶν καρδιῶν μας καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου»..... 281
- **Ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ** τῶν Εἰσοδίων: *Ἡ φιλανθρωπία τῆς Παναγίας Θεοτόκου* 284
- **Ἀπὸ τὰ Θαύματα** τῶν Ἀγίων μας Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης 287
- **Ἑορταὶ** καὶ Πανηγύρεις..... 287
- **Ἱεραποστολικὴ** Ἐπίσκεψις στὴν Κέννα καὶ τὴν Νότιο Ἀφρικὴ..... 288
- **Ἡμερολογιακὸ** Ζήτημα ἢ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ; (Α΄) 292
- **«Εἶπε Γέρων»** - Οἱ τελευταῖες ὑποθήκες καὶ τὸ μακάριον τέλος
τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ τοῦ Μεγάλου Γέροντος..... 296

Νέες Ἐκδόσεις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας

- *Μικρὸ Προσευχητᾶρι γιὰ τὴν Ἀφρικὴ*
- *Εὐχετήρια Κάρτα Χριστουγέννων*

Φωτογραφία ἐξωφύλλου:

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος με Κληρικούς μας καὶ ἑκατοντάδες παιδιά, κατὰ τὴν ἐπίσκεψί του στὴν Ἑνορία τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου στὸ Μιαμιονκούρου τῆς περιοχῆς Μέρου τῆς Κέννας, 18.10.2003 ἐκ. ἡμ.

Φωτογραφία ὀπισθοφύλλου:

Ὁ νεόδμητος Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Πνεύματος Πραιτωρίας Νοτίου Ἀφρικῆς, ὁ ὁποῖος ἐγκαινιάσθηκε τὴν 26.10.2003 ἐκ. ἡμ.

ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδίδεται τῇ εὐλογίᾳ καὶ φροντίδι τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς,
Πατρὸς δὲ καὶ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, κ. ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ

• **Ἰδιοκτήτης:** Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς. • **Εκδότης – Διευθυντής:** Ἀρχιμανδρίτης Κυπριανὸς Ἀγιοκυπριανίτης. • **Συντάσσεται** ὑπὸ Ἐπιτροπῆς. • **Τηλέφωνο ἱ. Μονῆς:** 210 24 11 380. • **Telefax:** 210 24 11 080. • **E-mail:** Kyprianos@hol.gr • **Ἰστοσελίδα στὸ Διαδίκτυο:** www.synodinresistance.gr • **Υπεύθυνος Τυπογραφείου:** Γ. Κουκουδάκης, Βουλγαροκτόνου 40, τηλ.: 210 6461660. • **Ἐπιστολαὶ καὶ προαιρετικὰ εἰσφορὰ νὰ ἀποστέλλωνται εἰς ἱ. Μονὴν Ἁγίου Κυπριανοῦ, Τ. Θ. 46006 – 13310 ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ.**

Προσδεχόμενοι τὴν Παρουσίαν τοῦ Σωτῆρος μας

Ἡ εἰρήνη τῶν καρδιῶν μας καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου

«*Εἰρηνεύσον ἐν σαυντῶ, καὶ εἰρηνεύσει σοι ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ*»

(Ἀββᾶ Ἰσαὰκ Σύρου)

Ἄγαπητοὶ ἐν Χριστῶ ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ·

α. Ἡ μετοχή μας εἰς τὸ Μυστήριον τοῦ Χριστοῦ

ΑΣ ΕΙΝΑΙ εὐλογημένος καὶ δοξασι-
σμένος «ὁ Θεὸς τῆς Ἀγάπης καὶ
τῆς Εἰρήνης»¹, «ὁ Πατὴρ τῶν Οἰκτιρ-
μῶν»², ὁ Ὅποιος μᾶς ἀξιώνει καὶ πά-
λιν σήμερον νὰ προσκυνῶμεν
ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ τὴν ἐν
σαρκὶ «Ἐπιφάνειαν τοῦ
Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ»³ καὶ μᾶς προσ-
καλεῖ νὰ ὑψωθῶμεν, εἰ-
ρηνεύοντες πρὸς Αὐ-
τόν, εἰρηνεύοντες μέσα
μας, εἰρηνεύοντες μετα-
ξύ μας.

Τὸ μέγα καὶ μοναδικὸν
αὐτὸ ἱστορικὸν Γεγονὸς τῆς
Θείας Οἰκονομίας μαρτυρεῖ τὸν «*υ-
περβάλλοντα πλοῦτον τῆς χάριτος*»
τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν «*πολλὴν ἀγάπην Αὐ-
τοῦ, ἣν ἠγάπησεν ἡμᾶς*»⁴.

Ἡμεῖς δέ, οἱ ἐλεηθέντες νὰ εἴμεθα
μέλη τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξου Ἐκ-
κλησίας, ἔχομεν τὴν ἰδιαιτέραν εὐλο-
γίαν νὰ ἐορτάζωμεν τὸ Γεγονὸς αὐτὸ
ὄχι μόνον ὡς μίαν ἐπέτειον, ἀλλὰ με-
τέχοντες μυστηριακὰ εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ
Γεγονὸς τῆς Ἐνσάρκου Οἰκονομίας.

Δὲν θὰ πρέπει ποτὲ νὰ μᾶς διαφεύ-
γῃ ἡ μεγάλη ἀλήθεια, ὅτι ἡ Λατρεία τῆς
Ἐκκλησίας μας, ἰδιαιτέρως μάλιστα ἡ

Θεία Λειτουργία, ἀποτελεῖ μίαν
πρόσκλησιν διὰ νὰ συμμετάσχωμεν εἰς
τὴν «Ἐπιφάνειαν»³, δηλαδὴ εἰς τὴν
Ἐνανθρώπησιν καὶ Ἐμφάνισιν τοῦ
Θεοῦ καὶ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ
Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον.

Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἡ
Λειτουργία εἶναι βε-
βαίως ἡ ἱστορία τοῦ Γε-
γονότος τῆς Θείας Οἰ-
κονομίας, ἀλλὰ εἶναι καὶ
τὸ ἴδιο τὸ Γεγονός· εἶναι
ἡ ἱστορία τῆς Σωτηρίας
μας, ἀλλὰ καὶ ἡ ἴδια ἡ Σω-
τηρία μας· εἶναι ἡ εὐχαρι-
στιακὴ πραγματοποιήσις τῆς

Παρουσίας τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἀλλὰ
καὶ ἡ ἀποκάλυψις τῆς Βασιλείας τοῦ
Θεοῦ.

Διὰ μέσου τῶν ἱερῶν Μυστηρίων
τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μας, τὸ πα-
ρελθόν – δηλαδὴ ἡ Σάρκωσις, ἀλλὰ καὶ
τὸ μέλλον – δηλαδὴ ἡ Βασιλεία τοῦ
Θεοῦ, διώνονται ὡς διαρκὲς παρόν, ἐφ’
ὅσον μετέχομεν εἰς τὸ Θεανδρικὸν
Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ Ἐκεί-
νου ὁ Ὅποιος εἶναι «*τὸ Α καὶ τὸ Ω· ὁ
Ἦν καὶ ὁ Ἐρχόμενος*»⁵.

Ὁ Χριστὸς μας, διὰ τῆς Ἐκκλησίας
καὶ εἰδικώτερον διὰ τῆς Λατρείας, δὲν

κηρύσσει ἀπλῶς τὴν Ἀλήθειαν, ἀλλὰ μᾶς προσκαλεῖ νὰ μετὰσχωμεν εἰς τὴν Ἀλήθειαν, δηλαδή εἰς τὸν Ἐαυτὸν Του, εἰς τὸ Μυστήριον τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ μεταστοιχειωθῶμεν εἰς χριστούς, διὰ νὰ ζῶμεν ἐν τῷ Χριστῷ καὶ ὁ Χριστὸς ἐν ἡμῖν⁶.

* * *

Τέκνα ἐν Κυρίῳ·

6. Ἡ εἰρήνη τῆς καρδιάς μας καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου

ΕΙΝΑΙ πολὺ ἐπίκαιρος σήμερον ἡ ἀναφορά μας εἰς τὴν παγκόσμιον εἰρήνην, ἡ ὁποία ἔχει διασαλευθῆ μετὰ τὰ πρόσφατα κοσμοϊστορικά γεγονότα καὶ δὲν φαίνεται εἰς τὸ ἐγγὺς μέλλον ἡ ἀποκατάστασις αὐτῆς.

Ἡ εἰρήνη ὅμως τοῦ κόσμου καὶ τὸ χρέος μας διὰ τὴν πραγμάτωσιν αὐτῆς, ἅς μὴ λησμονῆται ὅτι ἔχει τὴν ἀφετηρίαν της εἰς τὴν προσωπικὴν μας μεταστοιχείωσιν καὶ μεταμόρφωσιν ἐν Χριστῷ.

Πρῶτα εἰρηνεύει ἡ καρδιά μας καὶ ἔπειτα εἰρηνεύει ὁ κόσμος· προηγείται ἡ «Ἐπιφάνεια» καὶ «Παρουσία» τοῦ Κυρίου μέσα μας καὶ ἔπεται ἡ εἰρηνοποιὸς δράσις:

«Ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου καὶ τηρῶν αὐτάς», λέγει ὁ Σωτῆρας μας, «ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με· ὁ δὲ ἀγαπῶν με ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου, καὶ ἐγὼ ἀγαπήσω αὐτὸν καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτὸν»⁷.

Τότε εἴμεθα ἀληθῶς χριστοφόροι καὶ εἰρηνοφόροι καὶ εἰρηνοποιοί· τότε πραγματώνεται ὁ Μακαρισμὸς τοῦ Κυρίου μας:

«Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐ-

τοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται»⁸.

Ἡ ἐσωτερικὴ μας λοιπὸν ἐν Χριστῷ εἰρήνη ἀποτελεῖ τὴν οὐσιαστικὴν προϋπόθεσιν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐνόητος τοῦ κόσμου, διότι ὡς γνήσιοι πλέον φορεῖς τῆς θείας εἰρήνης καὶ ὡς γνήσιοι φίλοι τοῦ Θεοῦ, θὰ προσελκύνωμεν καὶ θὰ ἐκπέμπωμεν τὸ εἰρηνοποιὸν ἔλεος τῆς Ἀγάπης Του.

«Εἰρηνεύσον ἐν σεαυτῷ», λέγει πολὺ χαρακτηριστικὰ ὁ Ἀβδᾶς Ἰσαὰκ ὁ Σῦρος, «καὶ εἰρηνεύσει σοι ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ»⁹.

Διὰ νὰ φθάσωμεν ὅμως εἰς τὴν πόλιν τῆς εἰρήνης, πρέπει νὰ βαδίσωμεν τὴν ὁδὸν τῆς ταπεινώσεως.

«Ἐὰν ἀγαπᾷς τὴν εἰρήνην τῆς καρδιάς», μᾶς συμβουλεύουν οἱ Ἅγιοι, «ἀγωνίζου νὰ εἰσέλθῃς εἰς αὐτὴν διὰ τῆς θύρας τῆς ταπεινώσεως, διότι ἄλλη εἴσοδος εἰς αὐτὴν δὲν ὑπάρχει ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ταπεινώσιν»¹⁰.

Ἡ ταπεινοφροσύνη, κατὰ τοὺς Ἅγίους Πατέρας, «στολὴ θεότητός ἐστιν», διότι «ὁ Λόγος ὁ ἐνανθρωπήσας, αὐτὴν ἐνεδύσατο, καὶ ὠμίλησεν ἡμῖν (καὶ ἐνώθηκε μετὰ ἡμᾶς) δι' αὐτῆς ἐν τῷ σώματι ἡμῶν», «ἵνα μὴ ἡ κτίσις τῆ αὐτοῦ θεωρία καταφλεχθῆ»¹¹.

* * *

Ἀγαπητὰ ἐν Κυρίῳ τέκνα:

γ. Ποθοῦμε τὴν «Παρουσίαν» τοῦ Κυρίου μας;

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΑΣ, ὅταν ἐταπεινώθη καὶ ἐσαρκώθη, «μορφὴν δούλου λαβὼν»¹², ἐκήρυξε τὸ χαρμόσυνον μήνυμα τῆς εἰρήνης: «ἐλθὼν εὐηγγελίσαστο εἰρήνην»¹³.

Ἐκτοτε, «ἔρχεται» συνεχῶς καὶ «ἐμφανίζεται» καὶ δίδει τὴν Εἰρήνην

Αὐτοῦ εἰς ὅσους ἔχουν ἀγαπήσει καὶ ἀναμένουν τὴν ἔνδοξον **«Παρουσίαν»** Του: **«πᾶσι τοῖς ἠγαπηκόσι τὴν Ἐπιφάνειαν Αὐτοῦ»¹⁴**.

Σήμερον ἅς ἀναρωτηθῶμεν ἕκαστος: ἀγαπῶμεν καὶ ποθοῦμεν τὴν **«Μακαρίαν Ἐλπίδα καὶ Ἐπιφάνειαν τῆς Δόξης τοῦ Μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ»¹⁵**; Ἐτοιμάζομεν τὴν καρδιά μας διὰ τὴν ἐπίσκεψιν καὶ **«Ἐμφάνισιν»** Αὐτοῦ;

Καὶ **«ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ ἀγαπᾷ τὴν Ἐπιφάνειαν τοῦ Χριστοῦ»;**, ἐρωτοῦν οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας.

«Εἶναι ἐκεῖνος ὁ Χριστιανός, ὁποῦ κακοπαθεῖ διὰ τὴν Πίστιν καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ· εἶναι ἐκεῖνος, ὁποῦ κάμνει ἔργα ἀξία τῆς Ἐπιφανείας τοῦ Χριστοῦ· εἶναι ἐκεῖνος, ὁποῦ ἔχει ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον, ἐλεημοσύνην, σωφροσύνην, ταπεινώσιν, ὑπομονὴν καὶ ὅλας τὰς ἄλλας ἀρετάς»¹⁶.

Οἱ γνήσιοι Χριστιανοὶ ἀγαποῦν καὶ τιμοῦν τὴν πρώτην **«Ἐπιφάνειαν»** τοῦ Σωτήρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, διότι ἐθυσιάσθη **«ἵνα τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ δεισσορπισμένα συναγάγῃ εἰς ἓν»¹⁷**.

Ἐπίσης, ἀγαποῦν καὶ ποθοῦν τὴν **«Παρουσίαν»** τοῦ Κυρίου μας εἰς τὰς καρδίας των, διότι δὲν λημονοῦν ποτέ, ὅτι **«ὁ Θεὸς τῶν θεῶν καὶ Κύριος τῶν κυρίων ἔκαμε τὴν ψυχὴν των διὰ κατοικίαν καὶ ναὸν ἰδικόν Του»¹⁸**.

Τέλος, ἀγαποῦν καὶ ἀναμένουν μὲ βαθεῖαν χαρὰν τὴν ἐσχατολογικὴν **«Ἐπιφάνειαν τῆς Παρουσίας Αὐτοῦ»¹⁹** καὶ τὴν **«Βασιλείαν Αὐτοῦ»²⁰**, διότι τότε θὰ ἀκούσουν τὴν φωνὴν τοῦ Ἐσφαγμένου Ἀρνίου: **«Ἴδου καινὰ ποιῶ πάντα»²¹** καὶ θὰ κληρονομήσουν **«καινοὺς οὐρανοὺς καὶ γῆν καινὴν»²²**, δοξάζοντες Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν!

Ἁγία Γέννησις τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ 2003

Εὐχέτης πρὸς ἐνανθρωπήσαντα Κύριον

Ὁ Μητροπολίτης

† Ὁ Ὁρσοποῦ καὶ Φιλῆς Κυπριανός,

Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

1) Β΄ Κορινθ. γ΄ 11. / **2)** Β΄ Κορινθ. α΄ 3. / **3)** Β΄ Τιμοθ. α΄ 10. / **4)** Ἐφεσ. β΄ 7, 4. / **5)** Ἀποκαλ. α΄ 8. / **6)** Πρβλ. Γαλ. β΄ 20. / **7)** Ἰωάν. ιδ΄ 21. / **8)** Ματθ. ε΄ 9. / **9)** Ἀβδᾶ Ἰσαὰκ Σύρου, Λόγος Λ΄. / **10)** Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἀόρατος Πόλεμος, Μέρος Β΄, Κεφάλαιον ΙΖ΄. / **11)** Ἀβδᾶ Ἰσαὰκ Σύρου, Λόγος Κ΄. / **12)** Φίλιπ. β΄ 7. / **13)** Ἐφεσ. β΄ 17. / **14)** Β΄ Τιμοθ. δ΄ 8. / **15)** Τίτ. β΄ 13. / **16)** Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἐρμηνεία εἰς τὸ Β΄ Τιμοθ. δ΄ 8. / **17)** Ἰωάν. ια΄ 52. / **18)** Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἀόρατος Πόλεμος, Μέρος Β΄, Κεφάλαιον ΙΗ΄. / **19)** Β΄ Θεσσαλ. β΄ 8. / **20)** Β΄ Τιμοθ. δ΄ 1. / **21)** Ἀποκαλ. κα΄ 5. / **22)** Β΄ Πέτρ. γ΄ 13.

Ἡ προσευχὴ ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν

Εἶπε ὁ Ἀβδᾶς Ζήνων: **«Ὅποιος θέλει γρήγορα νὰ εἰσακούσῃ ὁ Θεὸς τὴν προσευχὴν του, ὅταν σηκωθῇ καὶ ὑψώσῃ τὰ χέρια του πρὸς τὸν Θεό, πρὶν ἀπ' ὅλα καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἴδια του τὴν ψυχὴ, ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν του ἅς προσευχηθῇ μὲ ὄλο του τὸ εἶναι. Ἔτσι, μ' αὐτὸ τὸ κατόρθωμα, ὅ,τι καὶ ἂν ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Θεό, θὰ εἰσακουσθῇ»**.

(Ἐκ τοῦ Γεροντικοῦ)

Ἡ φιlanθρωπία τῆς Παναγίας Θεοτόκου

«Πολλὰ ἰσχύει δέσις Μπρὸς
πρὸς εὐμένειαν Δεσπότην»

α. «Ἡμεῖς ὅλοι καυχώμεθα νὰ ὀνομαζώμεθα τέκνα Της»

Δεῦτε πάντες οἱ εὐσεβεῖς θεοτοκόφιλοι!... Καὶ πάλι, ἄς πανηγυρίσουμε ἐνθέως... Ἄς ανάψουμε τὶς λαμπάδες τῆς ἐν Χριστῷ σωφροσύνης· ἄς θυμιάσουμε μὲ τὸ εὐωδιαστὸ λιβάνι τῆς θεϊκῆς ἀγάπης· ἄς ὑψώσουμε τὶς διάνοιές μας μὲ οὐράνιους λογισμούς· ἄς εἰρηνεύσουμε τὶς καρδιές μας μὲ τὴν χάρι τῆς Θεομήτορος, ἀποδίδοντες τὰ ἴσα μὲ δικαιοσύνη στὰ τρία μέρη τῆς ψυχῆς μας.

Καὶ ἔτσι, ὅλοι φῶς καὶ εὐωδία καὶ νηφαλιότητα, ἄς προὔπαντήσουμε τὴν Θεοτόκο, «ἐν τῷ Ναῷ Κυρίου, λαμπρῶς προσερχομένην»¹, γιὰ νὰ ἐτοιμασθῇ καὶ νὰ εὐπρεπισθῇ θεοπρεπῶς καὶ νὰ γίνῃ «Σκηνὴ Ἐπουράνιος»².

Στὴν θεομητορικὴ αὐτὴ Πανήγυρι ἄς συνεισφέρῃ ὁ καθ' ἕνα «κατὰ τὸ δοθέν αὐτῷ χάρισμα, ἐπάξιον δῶρον»³, διότι σήμερα καὶ πάλι ἐορτάζει ἡ Θεοτόκος Μαρία, «τὸ κοινὸν ἀπάντων τῶν Χριστιανῶν καταφύγιον»⁴, «τὸ μέγα καὶ σεβάσιμον ὄντως καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα», τὸ Δαβιδικὸ βλαστάρι, «ἐξ ἧς ὁ τοῦ Θεοῦ Παῖς, ὁ ὑπερκόσμιος, ὁ προκόσμιος, συναΐδιος τῷ γεννήσαντι, σαρκικῶς ἐξεβλάστησε»⁵.

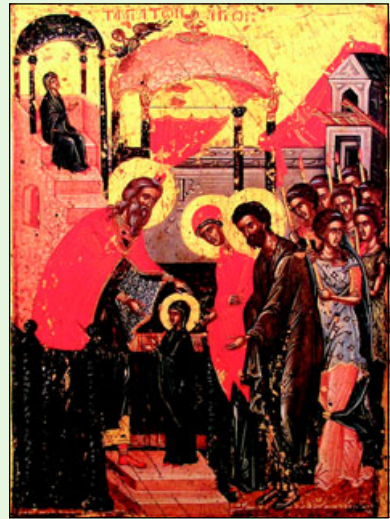
Καὶ πὼς ἄρα γε εἶναι δυνατόν νὰ ἀμελήσουν τὰ τέκνα Της καὶ νὰ ραθυμίσουν τώρα πού Αὐτὴ συνεισάγει τὸ Φῶς τῆς Χάριτος; τώρα πού ἡ σκιά τῶν νομικῶν συμβόλων ὑποκαρεῖ; καὶ ἐνῶ σύντομα θὰ ἀνατελῆν ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης Χριστός;

Ἡ Ἄχραντος Μπτέρα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄξιον καὶ δίκαιον νὰ μακαρίζεται καὶ νὰ μεγαλύνεται

συνεχῶς, διότι Ἐκεῖνη πρώτη ἐμεγάλυνε τὸν Κύριό μας «πρῶτον, μὲ νοήματα μεγάλα καὶ ὑψηλά καὶ ἄξια τῆς τοῦ Θεοῦ μεγαλειότητος»· «δεύτερον, μὲ λόγια μεγάλα, μὲ λόγια ὑψηλά, καὶ μὲ λόγια τῆς θείας Μεγαλειότητι πρέποντα» καὶ «τρίτον, μὲ ἔργα μεγάλα, μὲ ἔργα ὑψηλά, καὶ μὲ ἔργα τῆς θείας Μεγαλειότητος ἄξια»⁶.

Εἰσάγεται λοιπὸν ἡ Ὑπερευλογημένη στὰ Ἱερά τῶν Ἁγίων, γιὰ νὰ γίνῃ ἱερὸς Ναὸς καὶ ἄμωμο Θυσιαστήριον, ὅπου Αὐτὸς ὁ πρῶτος καὶ μόνος Ἀρχιερεὺς καὶ Βασιλεὺς, «οἰκονομικῶς τὴν καθ' ἡμᾶς ἱερουργήσας πρὸς τὸν ἑαυτοῦ Πατέρα καταλλαγὴν, ὅλην τὴν οὐσίαν ὑπερουσίως, καὶ κατ' οὐσίαν ἐκ τῆς ἀνθρώπου οὐσίας ἀνέλαβεν»⁷.

Ἐκεῖ, στὰ ἱερά ἄδυστα τοῦ Ναοῦ, ὅπως ὑψηλῶς καὶ μεγαλυγῶς θεολογοῦν οἱ Ἱεραὶ Πατέρες, ἡ Μπτροπάρθενος Δέσποινα ἐζήτησε τὸ «Θεῷ συντυγχάνειν»⁸ διὰ μέσου τῆς Ἱερᾶς Ἡσυχίας, ἡ ὁποία εἶναι ἐπίβασις τῆς Θεωρίας ἢ Θεοπτίας· ἐκεῖ ἐβίω

σε την ήσυχαστική μέθοδο, δηλαδή ακολούθησε την «καινήν και άπόρητον όδόν εις ούρανούς», την «νοπήν σιγήν»⁸, διότι «εις άλλο δέν έκαταγίνετο και έσχόλαζε, πάρεξ εις την θεωρίαν, ή μάλλον ειπείν, θεοπήν του Θεού»⁶.

Η Πάναγνος Μαριάμ, έρμηνεύουν οι Άγιοι, κατά το διάστημα εκείνο τών δώδεκα χρόνων, «έπενόησε μίαν πράξιν νοεράν», διότι «διά μέσου τής του νοός εις έαυτον έπιστροφής και προσοχής και θείας και παντοτεινής προσευχής, ένωθεισα όλη δι' όλου με τον έαυτον Της, ύψώθη επάνω από κάθε είδος και σχήμα· και έτσι κατεσκεύασε μίαν καινούργιαν στράταν εις τούς ούρανούς, δηλαδή την “νοπήν σιωπήν”· εις ταύτην γάρ προσκολλήσασα τον νουν Της, αναβαίνει επάνω από όλα τα κτίσματα και βλέπει δόξαν Θεού τελειότεραν από τον Μωϋσήν· και όρα θείαν Χάριν, ήτις δέν καταλαμβάνεται τελείως από την αίσθησιν, αλλά είναι ένα ιερόν και χαριέστατον θέαμα μοναχών τών καθαρών ψυχών και Άγγέλων. Ταύτην δέ την νοεράν πράξιν και θεωρίαν ή Θεοτόκος έφευρεν από λόγου Της και ειργάσθη και εις τούς μετά ταυτα παρέδωκεν», γενομένη τής «Νοεράς Προσευχής Διδάσκαλος»⁹.

Μεγαλύνοντες λοιπόν την Κυρίαν ήμών Θεοτόκον, άς δεώμεθα Αυτής άδιαλείπτως και άς θυμίζουμε εις Αυτήν, ότι «όλοι ήμεϊς οι Χριστιανοί κυρίως αυτήν μόνην έχομεν Μητέρα έν Ούρανοϊς και ήμεϊς όλοι καυχώμεθα να όνομαζώμεθα τέκνα Της» και ότι «χωρίς την μεσιτείαν Αυτής, κανένας, ούτε Άγγελος, ούτε άνθρωπος, δύναται να πλησιάση εις τον Θεόν, επειδή και αυτή μοναχή εύρίσκειται μεθόριον άναμεταξύ τής άκτίστου και κτιστής φύσεως» και τέλος, ότι «δέν είναι τινάς όπου να Την έπεκαλέσθη με πίστιν και να μη του ύπήκουσε με εύσπλαγχνίαν»¹⁰.

Η ακόλουθη ιδιαίτερα έντυπωσιακή διήγησις την αλήθεια αυτή τονίζει και μäs ένισχύει να καταφεύγουμε με πίστι και έλπίδα στην φιλανθρωπία τής Παναγίας Θεοτόκου.

* * *

β. «Δέσποινά μου, είδον αυτόν έν κακοΐς...»

Ό μακάριος Άββäs Παύλος ό άπλους διηγήθηκε το έξης γεγονός.

Είχα έναν μαθητή, ό όποϊος χωρίς έγώ να το γνωρίζω έπεφτε σε διάφορες άμαρτίες. Συνέβη λοιπόν και αυτός απέθανε. Και προσευχήθηκα στον Θεό έκτενωός, παρεκάλεσα και την Άγίαν Θεοτόκο, να μου φανερωθ ή ποιός εύρίσκειται ή ψυχή του μετά την έξοδο από το σώμα.

Πέρασα αρκετές ήμέρες στην προσευχή και τότε ήλθα σε έκτασι. Και βλέπω τον μαθητή μου να βαστάζεται από δύο άγνωστους και να μην έχη καμμία ένέργεια ούτε ψυχική ούτε σωματική, ούτε ώμιλοϋσε καθόλου, αλλά ήταν ώσαν άπολιθωμένος. Έγώ ήμουν σε μεγάλη άγωνία... Τότε, σαν να μου ήλθε θεϊκή έμπνευσι, θυμήθηκα αυτό που ειπε ό Κύριος: «Τον μη ένδεδυμένον ένδυμα γάμου, δήσαντες αυτού χείρας και πόδας, έμβάλετε εις το σκότος το έξώτερον· εκεί εσται ό κλαυθμός και ό βρυγμός τών όδόντων»...

Όταν συνήλθα από την έκτασι, άρχισα να λυπούμαι ύπερβολικά και να άδημονώ. Έκανα έλεημοσύνες το κατά δύναμιν ύπέρ τής ψυχής του και Θεϊες Λειτουργίες. Παρακαλοϋσα την Άγίαν Θεοτόκο να έλεηθ ή αυτός. Παρακαλοϋσα επίσης ύπέρ αυτου τον φιλάνθρωπο Θεό. Και άρχισα να κοπιάζω στην άσκησι και να ξηροφαγώ, ένδ ήχα φθάσει σε τόσο βαθύ γήρας.

Μετά λοιπόν ἀπὸ ὀλίγες ἡμέρες, βλέπω τὴν Παναγία Θεοτόκο, ἡ ὁποία μοῦ εἶπε: «Γιατί λυπεῖσαι καὶ ἀδημονεῖς, παππούλη...». Ἐγὼ ἀπάντησα: «Γιὰ τὸν ἀδελφὸ, Δέσποινά μου, διότι τὸν εἶδα σὲ κακὴ κατάστασι...». Αὐτὴ ἀπεκρίθη καὶ εἶπε: «Ἐσὺ δὲν ἦσουν ποὺ παρεκάλεσες, ἐπειδὴ ἤθελες νὰ τὸν ἰδῆς; Νὰ λοιπόν, πληροφορήθηκες...».

Καὶ ἐγὼ εἶπα: «Ναί, σὲ ἰκετεύω, ἐγὼ παρεκάλεσα, ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ τὸν ἰδῶ στὴν κατάστασι αὐτή. Διότι σὲ τί μοῦ χρησιμεύει νὰ τὸν ἰδῶ καὶ νὰ κλαίω καὶ νὰ πονῶ;...». Καὶ μοῦ λέγει ἡ Ἁγία Θεοτόκος: «Πήγαινε... Γιὰ τὴν ταπείνωσι καὶ τὸν μόχθο καὶ τὴν ἀγάπη σου, ἐγὼ θὰ σοῦ τὸν δεῖξω ἔτσι, ὥστε νὰ μὴν λυπηῖσαι...».

Τὴν ἄλλη ἡμέρα εἶδα (σὲ ἔκστασι) πάλι τὸν ἀδελφὸ νὰ ἔρχεται πρὸς ἐμένα περιχαρῆς, νὰ προχωρῆ μόνος του, νὰ γελάει... Καὶ μοῦ λέγει: «Οἱ πρεσβεῖες σου, πάτερ, ἔκαμψαν τὴν Παναγία Θεοτόκο, διότι σὲ ἀγαπᾷ ὑπερβολικά... Καὶ παρεκάλεσε τὸν Σωτῆρα νὰ λυθῶ ἀπὸ τὰ δεσμά, διότι ἤμουν περιεσφιγμένος μὲ τὰ σχοινιά τῶν ἀμαρτιῶν μου...».

Ὅταν ὁ ἀδελφὸς εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ἐγὼ γέμισα ἀπὸ χαρά. Καὶ ἀμέσως εἶδα τὴν Παναγία Θεοτόκο καὶ μοῦ λέγει: «Ἐλαβες πληροφορία, Γέροντα, ἔστω καὶ τώρα;...». Ἐγὼ ἀποκρίθηκα: «Ναί, Δέσποινά μου, καὶ χάρηκα πάρα πολύ, διότι εἶδα αὐτὸν νὰ εἶναι σὲ ἄνεσι...». Ἐκείνη μοῦ ἀπάντησε: «Πήγαινε λοιπόν καὶ νὰ θυμᾶσαι πάντοτε τὸν ἀδελφὸ μὲ προσευχές, μὲ ἐλεημοσύνες καὶ μὲ Θεῖες Λειτουργίες... Διότι βοηθᾷ ὑπερβολικά τοὺς κοιμηθέντας ἡ ἐλεημοσύνη καὶ ἡ Λειτουργία»¹¹.

1) Μεγαλυνάριον, 20 Νοεμβρίου. / **2)** Κοντάκιον Εἰσοδίων Θεοτόκου. / **3)** Ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης, ΡΓ τ. 97, στλ. 817D. / **4)** Αὐτόθι, στλ. 880C. / **5)** Αὐτόθι, στλ. 832B. / **6)** Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Κῆπος Χαριτῶν, σελ. 195α, 196α, ἐκδόσεις Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1979. / **7)** Ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης, ἔνθ' ἀνωτ., στλ. 876A. / **8)** Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμά, ΕΠΕ τ. 11, Ὁμιλία ΝΓ', §§ 51 καὶ 59, Θεσσαλονίκη 1986. **9)** Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 195β-196α καὶ σελ. 215β. / **10)** Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἀόρατος Πόλεμος, σελ. 176, Μέρος Α', § ΜΘ', ἐκδόσεις «ΦΩΣ», Ἀθῆναι 1977. / **11)** Τὸ Μέγα Γεροντικὸν - Θεματικὴ Συλλογὴ, τ. Δ', σελ. 348-351, Κεφάλαιον ΙΗ', § 32, νεοελλην. ἀπόδ. ἡμετ., ἔκδοσις Ἱεροῦ Ἑσυχαστηρίου Τὸ Γενέσιον τῆς Θεοτόκου, Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 1999.

Ἐνισχύσατε τὴν ἀνέγερσιν τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων μας Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης!...

- Ἐμβάσματα ἀποστέλλονται μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ στὴν διεύθυνσι:
Τερά Μονὴ Ἁγίου Κυπριανοῦ,
Τ.Θ. 46006 - ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ 133 10,
ΕΛΛΑΣ,
- ἢ κατατίθενται στοὺς ἐξῆς ἀριθμοὺς λογαριασμῶν μας στὶς Τράπεζες:
ΕΘΝΙΚΗ: 074-29600013,
ALPHA: 105-00-2002-015587,
ΑΓΡΟΤΙΚΗ: 03203002011-68,
ΕΡΓΑΣΙΑΣ: 0026-0273-95-0100391131,
καὶ NOVA: 0002928036.

Ἀπὸ τὰ Θαύματα τῶν Ἁγίων τῆς Μονῆς μας Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης

Σᾶς γράφω γιατί θέλω νὰ πῶ ἕνα μεγάλο εὐχαριστῶ στοὺς Ἁγίους...

Μοῦ εἶχανε κάνει μάγια καὶ ἤμουνα σὲ ἄσχημη κατάσταση στὴν υἰγεία μου. Πήγαινα σὲ γιατρό, ὅμως δὲν μοῦ εὗρισκε τίποτε. Ἐχانا τὰ κιά μου καὶ εἶχα ἕναν φόβο μέσα μου... Εἶχα γίνει ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος, συνέχεια πήγαινα στὸ χειρότερο καὶ δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω...

Ἐκλαιγα καὶ παρακαλοῦσα τὸν Ἅγιο Κυπριανὸ νὰ μὲ βοηθήσει νὰ λυθεῖ τὸ μαρτύριο ἀπὸ πάνω μου. Διάβαζα τὶς εὐχὲς καὶ κάπως ἠσύχαζα...

Τέλος, ἀξιῶθηκα καὶ ἦρθα στὸ Μοναστήρι. Ὅταν μπήκα στὸν Ἱερό Ναὸ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης καὶ εἶδα τὴν Εἰκόνα τους, γονάτισα καὶ ἔκλαψα καὶ τοὺς ζήτησα μέσα ἀπὸ τὰ δάθη τῆς καρδιάς μου νὰ μὲ βοηθήσουνε νὰ φύγουνε νὰ μάγια ἀπὸ πάνω μου καὶ νὰ βρῶ τὸν ἑαυτὸ μου...

Ὅταν ὁ Ἱερέας διάβαζε τὶς Εὐχὲς τῶν Ἐξορκισμῶν καὶ ἐγὼ ἔκλαιγα καὶ παρακαλοῦσα τοὺς Ἁγίους, ἔνωσα ὅτι ἔφυγε ἕνα δάρος ἀπὸ πάνω μου καὶ ἦρθε μία γαλήνη καὶ ἡρεμία στὴν ψυχὴ μου!...

Τώρα εἶμαι καλύτερα, ἀλλὰ ἔχω ἀνάγκη περισσότερης πνευματικῆς προσπάθειας καὶ προσευχῆς.

Τὸν τελευταῖο καιρὸ μοῦ ἔρχεται ἕνας φόβος μέσα μου καὶ ὅταν πίνω Ἁγιασμὸ φεύγει... Κάποτε μοῦ ξανάρχεται, καὶ ὅταν διαβάζω τὶς Εὐχὲς χάνεται...

Μὲ μεγάλο σεβασμὸ, δούλη τοῦ Θεοῦ, I.II., Schweifure, Germania

Ἑορταὶ καὶ Πανηγύρεις

Σύδνεϋ Αὐστραλίας

ΤΗΝ 1.11.2003 ἐκ. ἡμ., ἐπανηγύρισε ὁ Ἱερός Καθεδρικός Ναὸς τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ στὸ Σύδνεϋ τῆς Αὐστραλίας. Τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν προεξήρχε ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Σύδνεϋ καὶ Νέας Νοτίου Οὐαλλίας κ. Χρυσόστομος καὶ ἔλαβαν μέρος ὁ π. Στυλιανὸς Παπαδόπουλος ἀπὸ τὴν Μελβούρνη καὶ ὁ Διάκονος π. Νεκτάριος, καθώς καὶ πλῆθος εὐλαβῶν Ὀρθοδόξων.

Θεσσαλονίκη

ΤΗΝ 12.11.2003 ἐκ. ἡμ., ἐώρτασε ὁ Ναὸς τοῦ Ἱεροῦ Μετοχίου μας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας στὴν Θεσσαλονίκη. Τὴν πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία ἐτέλεσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Κυπριανός, μὲ τὸν Ὑπεύθυνο τοῦ Μετοχίου Ἀρχιμ. π. Γλυκερίο Ἀγιοκυπριανίτη, τὸν π. Βιτάλιο Ἀλμανίδη, Ἐφημέριο Κατερίνης καὶ τὸν Ἱεροδιάκονο τῆς Μονῆς μας Ἰωσήφ. Παρέστησαν δὲ πολλοὶ εὐσεβεῖς προσκυνηταί.

Ἱεραποστολικὴ Ἐπίσκεψις στὴν Κένυα καὶ τὴν Νότιο Ἀφρική

ΗΩΡΙΜΑΝΣΙΣ, σὺν Θεῷ, τῶν συνθηκῶν στὴν Ἱεραποστολή, τὴν διεξαγομένη ἅπλῃ ἀπὸ τὴν Ἱερά Σύνοδο τῶν Ἐνισταμένων στὴν Ἀφρική, ἡ ὁποία ἀπαυτοῦσε τὴν ἄμεσο παρουσία Ἀρχιερέως, γιὰ τὴν τέλεσι Ἐγκαινίων Ναῶν, Χειροτονίας Κληρικοῦ καὶ Χειροθεσιῶν, Ἐνθρονίσεως Ἡγουμένης Μονῆς, θεμελιώσεως Ναοῦ κλπ., κατέστησαν ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη προσκλήσεως ἐκ μέρους τῶν ὑπευθύνων τῶν Ἱεραποστολικῶν Κοινοτήτων μας Κένυας καὶ Νοτίου Ἀφρικής τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἀμέσου ὑπευθύνου τῶν Ἱεραποστολῶν αὐτῶν, προκειμένου νὰ ἐπιληφθῆ δεόντως τῶν περιστάσεων.

Ὅμως, διάφορες δυσκολίες ποὺ προέκυψαν, ματαίωσαν τὴν αὐτοπρόσωπη παρουσία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ, ὁ ὁποῖος τελικὰ ἀπέστειλε ὡς ἐκπρόσωπό του τὸν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιο στὶς χῶρες αὐτές.

Κένυα

Ἔτσι, ὁ Ἐπίσκοπος κ. Ἀμβρόσιος, μαζί με τὸν συνοδό του ἐξ Ἑλλάδος ἀγαπητὸ ἐν Χριστῷ ἀδελφὸ μας κ. Ἀναστάσιο Βασιλόπουλο, ἔφθασαν ἀεροπορικῶς στὴν πρωτεύουσα τῆς Κένυας Ναϊρόμπι, τὴν Πέμπτη 17.10.2003 ἐκ.ἡμ.

Ἐκεῖ τοὺς ἀνεμέναν τρεῖς ἐκ τῶν Κληρικῶν μας τῆς Ἱεραποστολικῆς περιφέρειας, οἱ π. Ἰάκωβος, π. Ἰωάννης καὶ π. Ἀδραάμ, καὶ ἀνεχώρησαν ὅλοι μαζί γιὰ τὴν περιοχή τοῦ ὄρους Κένυα.

Πρῶτος σταθμὸς τοὺς ἦταν ἡ Ἱερά Γυναικεῖα Μονὴ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, ὅπου τοὺς ἐπεφυλάχθη θερμὴ ὑποδοχὴ ἀπὸ τὴν εὐλογημένη ἐξαμελῆ Ἀδελφότητα αὐτῆς, ὑπὸ τὴν Γερόντισσα Χριστονομύφη Μοναχὴ, Κτητόρισα τῆς Μονῆς, ἡ ὁποία πρὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Μονῆς αὐτῆς στὴν Κένυα, διέμενε ἐπ' ἀρκετὸν σὲ Ἱερά Μονὴ στὴν Ἑλλάδα.

Ἀκολούθησε ἐπίσκεψις στὴν μεγάλη κεντρικὴ Ἐνορία τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου στὴν Κάντζα τῆς περιοχῆς τοῦ Ἔμπου.

Τὴν Παρασκευή, 18.10.2003 ἐκ. ἡμ., ἔγινε ἐπίσκεψις δύο ἀκόμη μεγάλων Ἐνοριῶν μας στὴν περιοχή τοῦ Μέρου, μέσω πρωτογόνων καὶ δυσβάτων δρόμων: τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Λουκᾶ στοῦ Μπούρι, ἐνὸς ξυλίνου Ναοῦ διατηρουμένου σὲ σχετικὰ καλὴ κατάσταση, με μόνιμο Ἐφημέριο, ὅπου πρὸ δεκαετίας ἄρχισε ἡ οἰκοδομὴ σὲ παρακείμενο χῶρο λιθοκτιστοῦ Ναοῦ, ὁ ὁποῖος ὅμως ἔμεινε ἡμιτελής ἐλλείψει πόρων καὶ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου στοῦ Μισιμουκούρου, με μόνιμο Ἐφημέριο, ποὺ εὐρίσκεται σὲ περιοχή θαυμασίου φυσικοῦ κάλλους, καὶ ποὺ ὁ πέτρινος Ναὸς ἔχει πολλὰς ἐλλείψεις (σοβάδες, δάπεδο, ὄροφ), ἀλλὰ ἡ θερμὴ πίστις τῶν ἑκατοντάδων ἐνοριτῶν ἀναπληρώνει καὶ ὑπερκαλύπτει αὐτὲς πολλαπλασιῶς!... ➔

Τὸ Σάββατο, 19.10.2003 ἐκ. ἡμ., ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, στὴν ὁποία ἔλαβαν μέρος ἀρχετοὶ Κληρικοὶ μας. Κατὰ τὴν διάρκειά αὐτῆς καὶ μετὰ τὴν μικρὰ Εἴσοδο, ἔγινε ἡ Κοιρὰ εἰς τὸ Μέγα καὶ Ἀγγελικὸ Σχῆμα τῆς Ἀδελφῆς τῆς Μονῆς Γεωργίας, μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς

Θείας Λειτουργίας ἔλαβε χώρα μὲ ἐπισημότητα, ἱεροπρέπεια καὶ τάξι ἡ τελετὴ τῆς Ἐνθρονίσσεως τῆς Καθηγουμένης τῆς Μονῆς Ὁσιωτάτης Γεροντίσσης Χριστονόμφης Μοναχῆς. Ἡ πνευματικὴ χαρὰ τῆς Ἀδελφότητος, ἀλλὰ καὶ ὄλων τῶν παρισταμένων εὐλαβῶν κενυατῶν προσκυνητῶν ἦταν πολὺ μεγάλη καὶ ἐκδηλος. Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος ἀνέγνωσε καὶ τὸ σχετικὸ ἐπίσημο Ἀρχιερατικὸ Γράμμα Καταστά-

σεως Καθηγουμένης τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ.

Ἡ Ἱερὰ αὐτὴ Μονή, ἡ ὁποία ἔχει πολὺ καλὲς προοπτικὲς ἀναπτύξεως, ἀποτελεῖ πράγματι ἓνα ζωντανὸ θαῦμα τοῦ Θεοῦ μέσα στὴν ἀφρικανικὴ ζούγκλα. Ὁ Τροπαιοφόρος Μεγαλομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος διαφυλάσσει τὴν νεόδμητη Μονὴ τοῦ ἀπὸ νοητὰ καὶ αἰσθητὰ θηρία καὶ παρηγορεῖ τὶς ἀφιερωμένες ψυχὲς ὀλίγων νέων ἀφρικανίδων, ἀλλὰ καὶ ὅσους πιστοὺς προστρέχουν ἐκεῖ γιὰ πνευματικὴ τόνωσι, μέσα στὴν ἀπεραντοσύνη τῆς ἀχανοῦς μαύρης ἠπειροῦ!...

Τὴν Κυριακὴ, 20.10.2003 ἐκ.ἡμ., κατόπιν περιπετειῶδους ταξιδίου μέσῳ δυσβάτων δρόμων λόγῳ βροχοπτώσεων, ὁ Θεοφιλέστατος κ. Ἀμβρόσιος ἔφθασε στὸν εὐρύχωρο ὠραῖο λιθόκτιστο Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ στὸ Καθανγκίρι τῆς περιοχῆς Ἐμπο, γιὰ τὴν τελεσι τῶν ἱερῶν Ἐγκαινίων καὶ τὴν Χειροτονία ἐνὸς νέου Διακόνου, τοῦ Συμεὼν Καριούκι, ἐγγάμου μὲ τρία τέκνα.

Στὴν συγκινητικὴ καὶ κατασκευαστικὴ τελετὴ τῶν ἱερῶν Ἐγκαινίων ἔλαβαν μέρος πολλοὶ Κληρικοὶ μας καὶ πολλὲς ἑκατοντάδες πιστῶν. Στὴν Ἁγία Τράπεζα τοῦ Ναοῦ κατετέθησαν ἱερὰ Λείψανα τῶν Ἁγίων: Μεγαλομάρτυρος Μαρτίνου, Μεγαλομάρτυρος Ἀρέθα, Ὁσιομαρτύρων Χοζεβιτῶν καὶ Ἀγνώστων Μαρτύρων. Ἀνεγνώσθη δὲ καὶ εἰδικὸ γιὰ τὴν περίστασι κείμενο μὲ Ποιμαντικὲς Ὑποθήκες τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ, μὲ τίτλο: «Ἡ πνευματικὴ μας εὐγένεια», τὸ ὁποῖον ἔχομε ἤδη δημοσιεύσει.

Μετὰ τὴν Θεία Λειτουργία τῶν Ἐγκαινίων, ὁ Θεοφιλέστατος κ. Ἀμβρόσιος ἐπέστρεψε μὲ τὴν συνοδία του ὀδικῶς στὴν Ναϊρόμπι. Τὸ ταξίδι ἦταν δύσκολο καὶ περιπετειῶδες, λόγῳ τῆς καταστάσεως τῶν δρόμων, οἱ ὁποῖοι ἐξ αἰτίας ραγδαίων

δροχοπτώσεων είχαν γίνει σχεδόν αδιάβατοι και οι ταξιδιώτες έπρεπε να υποδοθηούν αρκετές φορές τὸ ὄχημά τους να ξεκολλήση ἀπὸ τοὺς λασπότοπους, γιὰ νὰ συνεχίση τὸν προορισμό του, γινόμενοι ἅπαντες, μηδὲ τοῦ Ἐπισκόπου ἔξαιρουμένου (!), «ἀγνώριστοι» ἀπὸ τὸ ἀκούσιο ἀφρικανικὸ «λασπόλουτρο» καὶ τὴν ταλαιπωρία...

Στὴν περιοχή τῆς πρωτευούσης ἔγινε ἐπίσκεψις καὶ τέλεισις Ἀγιασμοῦ στὸν τσίγκινο Ναὸ τῆς Ἁγίας Σκέπτης τῆς Θεοτόκου στὸ Καρούρι, ὅπου ἐφημερεύει ὁ π. Ἰάκωβος Γουώρινγκ, καθὼς καὶ συναντήσεις μὲ Κληρικούς καὶ λαϊκοὺς, στελέχη τῆς Ἱεραποστολῆς, γιὰ τὴν συζήτησι καὶ διευθέτησι πολλῶν θεμάτων σχετιζομένων μὲ αὐτήν.

Ὁ ἱεραποστολικὸς ἀγρὸς τῆς Κέννας εἶναι μεγάλος καὶ γόνιμος. Ὅμως, ὁ μὲν θερισμὸς πολὺς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι...

Ἐν τούτοις, τὸ ἱεραποστολικὸ ταξίδι τοῦ Ἐπισκόπου κ. Ἀμβροσίου, μετὰ τὴν πνευματικὴ τόνωσι πού προσέφερε στὴν Κέννα, θὰ ἔπρεπε νὰ συνεχισθῆ ἕως τὸ νοτιώτερο ἄκρο τῆς Ἀφρικῆς...

Νότιος Ἀφρικὴ

Τὴν Τρίτη, 22.10.2003 ἐκ. ἡμ., ὁ Θεοφιλέστατος κ. Ἀμβρόσιος μὲ τὸν συνοδὸ τοῦ ἀφίχθησαν ἀεροπορικῶς στὸ Γιοχάννεσμπουργκ τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς. Τοὺς ὑπεδέχθησαν ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης π. Ναζάριος καὶ ὁ ὑποτακτικὸς τοῦ Ἱερομόναχος π. Ἡλίας γιὰ νὰ τοὺς ξεναγήσουν στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴν περιοχή τῆς Πραιτωρίας.

Τὴν ἐπομένη, ἐτελέσθη Θεία Λειτουργία στὸ Παρεκκλήσιο τῆς Θεομητορικῆς Εἰκόνας «Πάντων Θλιβομένων ἢ Χαρά», ὅπου οἱ προσωρινῆς ἐγκαταστάσεις τῆς Γυναικειᾶς Ἀδελφότητος τῶν Ἁγίων Μυροφόρων.

Τὴν Πέμπτη, 24.10.2003 ἐκ. ἡμ., ἐτελέσθησαν τὰ Ἐγκαίνια τοῦ ἱεροῦ Παρεκκλησίου τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου στὴν Ἱερὰ Ἀνδρώα Μονὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τὴν ἴδια δὲ ἡμέρα ἔγινε ἐπίσκεψις καὶ στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σαρόφ στὸ Γιοχάννεσμπουργκ γιὰ τὴν προετοιμασία τοῦ ἐπικειμένου ἐγκαϊνιασμοῦ του.

Τὸ Σάββατο, 26.10.2003 ἐκ. ἡμ., τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου, ἐτελέσθησαν τὰ ἱερὰ Ἐγκαίνια τοῦ ὠραίου νεοδημητρίου ἐορτάζοντος Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐλαβαν μέρος ὁ Κτήτωρ καὶ Γέροντας τῆς Μονῆς Ἀρχιμ. π. Ναζάριος Πριμπογιάν μὲ τὸν Ἱερομόναχο π. Ἡλία καὶ ὁ Πρωτοπρεσβύτερος π. Παναγιώτης Μαρίνος ἀπὸ τὸ Γιοχάννεσμπουργκ, παρέστη δὲ Ποίμνιον διακοσίων περιπύου Ὁρθοδόξων διαφόρων ἐθνοτήτων καὶ ἰθαγενῶν, καθὼς καὶ ἀρκετοὶ Κατηχούμενοι, ὡς καὶ ἐνδιαφερόμενοι γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐορτίου Θείας Λειτουργίας τῶν Ἐγκαϊνίων, ἐτελέσθη σὲ

παρακειμένη της Ἱερᾶς Μονῆς περιοχῆ ἢ Ἀκολουθία θεμελιώσεως νέου Ἱεροῦ Ναοῦ πρὸς τιμὴν τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων, προκειμένου ἔτσι νὰ εὐλογηθῆ ἢ ἑναρξῆς ιεραποστολικῆς ἐργασίας μεταξὺ τῶν ἰθαγενῶν ποὺ κατοικοῦν ἐκεῖ.

Ἀκολούθως παρετέθη στὴν ἐορτάζουσα Μονὴ πλουσία τράπεζα γιὰ ὅλους τοὺς προσκυνητὰς σὲ μεγάλη σπηνή, ἢ ὁποῖα ἐστήθη εἰδικῶς γιὰ τὴν περίστασι. Καὶ ἐδῶ ἡ πνευματικὴ παρουσία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ ἦταν αἰσθητῆ, ὄχι μόνον λόγῳ τῆς ἐπισήμου ἀρχιερατικῆς του φωτογραφίας, ἢ ὁποῖα ἐδέσποζε στὸν χῶρο, ἀλλὰ καὶ τῶν Ποιμαντικῶν Ὑποθηκῶν του ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς Ἐγκαινίοις, οἱ ὁποῖες ἀνεγνώσθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου κ. Ἀμβροσίου.

Τέλος, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἐορταστικῶν ἐκδηλώσεων, τρεῖς ὁμάδες εὐσταλῶν νέων γνωστῆς φυλῆς ἰθαγενῶν τῆς περιοχῆς παρουσίασαν μὲ πολλὴ ἐπιτυχία τοπικοὺς χοροὺς καὶ τραγούδια.

Τὴν ἐπομένη, Κυριακῆ, 27.10.2003 ἐκ. ἡμ., ἔγινε καὶ ἡ τελετὴ τῶν ἱερῶν Ἐγκαινίων τοῦ ἐπίσης ὠραίου νεοδμήτου Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶφ, τῆς ἐλληνικῆς Ἐνορίας μας στὸ Γισχάννεσμπουργκ.

Ὁ Θεοφιλέστατος κ. Ἀμβρόσιος ἐλειτούργησε μὲ τὸν ἐφημέριο Πρωτοπρ. π. Παναγιώτη Μαρίνο καὶ τὸν Ἱερομόναχο π. Ἡλία Πάλμο. Παρέστη τὸ μικρὸν Ποίμνιον τῆς Ἐνορίας καὶ ἀνεγνώσθησαν καὶ ἐδῶ οἱ Ποιμαντικῆς Ὑποθήκες τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς Ἐγκαινίοις.

Ὁ Ἐπίσκοπος κ. Ἀμβρόσιος εἶχε συναντήσεις μὲ μέλη τῶν Ἱεραποστολικῶν Κοινοτήτων μας γιὰ θέματα πνευματικῆς οἰκοδομῆς καὶ ἐδόθησαν κατ' αὐτὲς οἱ δέουσες κατευθύνσεις καὶ παραινέσεις.

Εἶναι γεγονός ὅτι καὶ στὴν Νότιο Ἀφρικὴ ἐπιτελεῖται ἓνα ἀθόρυβο, ἀλλὰ σημαντικὸ καὶ πολλὰ ὑποσχόμενο πνευματικὸ καὶ ιεραποστολικὸ ἔργο, οἱ δὲ ἐν Χριστῶ ἀδελφοί μας, Κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἔχουν τὴν ἀνάγκη τῶν προσευχῶν μας καὶ τῆς ἀγάπης μας.

Τὴν Δευτέρα, 28.10.2003 ἐκ. ἡμ., ὁ Θεοφιλέστατος κ. Ἀμβρόσιος μὲ τὸν συνοδὸ τοῦ ἀνεχώρησαν ἀεροπορικῶς γιὰ τὴν Ἑλλάδα, μὲσω Ἀμστερνταμ Ὁλλανδίας (!), μετὰ τὴν ὀλοκλήρωσι τοῦ μεγάλου, καρποφόρου, ἐπιπόνου, ἀλλὰ καὶ πολλαχῶς εὐλογημένου ιεραποστολικοῦ αὐτοῦ ταξιδίου, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ οἰκοδομὴν τῶν πιστῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας!

Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα ἢ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

«Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι κάτι πολὺ χειρότερον τῆς
παναιρέσεως· ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐν τῷ ἱερῷ χώρῳ τῆς
Ὁρθοδοξίας εἶναι νόσος πρὸς θάνατον»
(Καθηγητῆς Ἀνδρέας Θεοδώρου)¹

α. Τρία ἀγιορειτικὰ ἄρθρα

Η ΔΗ ἔχει συμπληρωθῆ ἕνα ἔτος ἀπὸ τῆς ἐνάρεξως τοῦ θορούβου με ἐπίκεντρο τὴν Ἀγιορειτικὴ Ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὁποίου εἶδαν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος πολλὰ κείμενα καὶ διεξήχθη ἕνας «διάλογος», ἐνίοτε ὀξὺς καὶ πάντως ὄχι ἀπροκατάληπτος, στὴν προσπάθεια νὰ ἐπισημανθῆ ἡ οὐσία τοῦ προβλήματος καὶ νὰ προταθοῦν λύσεις γιὰ τὴν ὑπέρβασί του.

Στὸν «διάλογο» αὐτὸν ἔλαβε μέρος καὶ ὁ γνωστός λόγιος ἀγιορείτης μοναχὸς γέρον Θεόκλητος Διονυσιάτης (ἐφ' ἐξῆς: γ. Θ.Δ.), τρία ἄρθρα τοῦ ὁποίου ἔχομε ἐνώπιόν μας, σκοπεύοντες νὰ τὰ σχολιάσωμε ἐν συντομίᾳ, ἐπειδὴ ἐθεωρήσαμε αὐτὰ ὡς ἰδιαιτέρως ἐνδεικτικὰ μιᾶς ἐπιεικῆς λανθασμένης ἢ ἀνεπιτυχοῦς τακτικῆς κατὰ τὴν παρουσίᾳ τοῦ λεγομένου Ἡμερολογιακοῦ Ζητήματος.

Τὰ τρία ἄρθρα αὐτὰ (ἐφ' ἐξῆς: Α', Β', Γ') τοῦ γ. Θ.Δ., γραμμένα προφανῶς χωρὶς προσοχὴ καὶ ψυχραιμία, αἰφνιδιαζοῦν με τοὺς ἀναριθμήτους ἀπαξιώτικους χαρακτηρισμοὺς τῶν ἐναντίον τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου καὶ εἶναι ἀπαράδεκτα κατὰ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα, τοσοῦτ' ἄλλο ὅσον αὐτὰ εἶναι προϊόντα γραφίδος πολιᾶς καὶ ἡσυχαστικῆς.

Ἡ φρασεολογία τῶν κειμένων, οἱ ὑποστηριζόμενες θέσεις, οἱ ἀποσιωπώμενες ἀλήθειες, ἡ ἐπιλεκτικὴ μνήμη καὶ ἡ σοφιστικὴ διάθεσις αὐτῶν ἀποτελοῦν στὸ σύνολό τους κυριολεκτικὰ ὕβρι, συκοφαντία, προσβολὴ καὶ ὑποτίμησι τῆς νοημοσύνης τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ὄχι τῆς Ἑλλάδος μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁσων ἀνήκουν στὸν συνεχῶς διευρυνόμενο χώρῳ ἡμεδαπῆς καὶ ἀλλοδαπῆς, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται ἐν γνώσει καὶ φόβῳ Θεοῦ καὶ ἀνιδιοτελῶς κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Καὶ ἐπὶ πλέον, αὐτὰ μαρτυροῦν, με λύπη εἰλικρινῆ γράφομε, τὸ **σύμπλεγμα ἐνοχῆς** μιᾶς μοναχικῆς συνειδήσεως, ἡ ὁποία ἐνῶ κάποτε ἔδονεῖτο ἀπὸ τὸν θεῖο ζήλο καὶ ἐχαρκτηρίζε τὸν Οἰκουμενισμὸ ὡς Ἀντι-πατερικόν, κατόπιν διεκήρυττε ὅτι ἴθιεν «**ἡ κρίσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ παρήλθε μαζί με τὸν δυστυχῆ Πατριάρχην Ἀθιναγόρα**» (†1972)!, καὶ τελικὰ σῆμερα ὑποστηρίζει ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς ἀποτελεῖ ἴθιεν «**κοινωνικοῦ χαρακτῆρος σχέσεις καὶ συναντήσεις**» «**καὶ κάποιες ἀβρότητες καὶ φιλοφροσύνες με ἑτεροδόξους**» (" Ἀρθρον Α')!...

β. «Ἔστω καὶ τὸ φιλόνεικον ἡμῶν ἐννομον»

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ λοιπὸν δέν ὑπάρχει, γιὰ τὸν γ. Θ.Δ., ἡ δὲ Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία τοῦ 1924 ἴταν ἀπλῶς ἕνα «**ἄλλα 13 ἡμερῶν**» (ἄρθρα Α', Β', Γ') καὶ τὸ μόνον «**ἄτοπο**» τῆς μεταρρυθμίσεως ἴταν «**ὁ ἄστοχος τρόπος**» (ἄρθρον Γ') ἐπομένως ἡ Ἀποτείχισις ἐκ τῶν Καινοτόμων ἔσπερεῖτο, κατ' αὐτόν, βάσεως καὶ κατ' οὐσίαν ἀποτελοῦσε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποτελεῖ ἴθιεν **ἐνεργεῖα σχίσμα**.

Σημειωτέον ὅτι, ὅταν ὁ γ. Θ.Δ. ἀποφεύγη ἐπιμελῶς τὴν ἀναφορὰ του στὴν αἵρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, μεταθέτει ταυτοχρόνως τὴν προσοχὴ τοῦ ἀναγνώστου σὲ μία καταιγιστικὴ καὶ ἐντελῶς λαϊκιστικὴ καὶ ἀγενεὴ καὶ ἀφιλάδελο **προσωπομαχία** ad hominen ἐναντίον τῶν Ὁρθοδόξων Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου.

Καὶ εἶναι προφανές, ὅτι πράττει τοῦτο ὠθοῦμενος ἀπὸ τὸ ἐπισημανθὲν **σύμπλεγμα ἐνοχῆς**, διότι πρέπει νὰ καλύψη τὴν ἐκκλησιαστικὴ του Ἀρχή, δηλαδὴ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, ἐναντι τῆς κριτικῆς,

ή όποία άσκειται εις αυτό από τούς 'Αντι-οικουμενιστάς, γιά τούς όποιους ό γ. Θ.Δ. δέν φείδεται χρησιμοπιών άφιλαδέλφωσ και αϊδημόνωσ όλα τά καλολογικά στοιχειά τήσ άγιορειτικήσ άθυροστομιάσ:

ό χύδην όχλωσ· οί άμαθεισ, άπαιδευτοι και όλιγογράμματοι· οί άφελεισ και άστοιχειωτοι· οί ευήθεισ, όλιγοφρενεισ και άπλοϊκοι άνεγκέφαλοι· οί έμφορούμενοι από οίησι, διαβολική άυτοπεποιθήσι· οί πείσμονεσ, φανατικοι και κινούμενοι από άλογο θρησκευτικό ζήλο· οί άσυνείδητοι, καιροσκόποι, άθεόφοβοι, άπατεώνεσ, πλανώντεσ και πλανώμενοι· οί άσχημονιωτεσ, οί φρενόληπτοι, σχιζοφρενεισ, μανιακοι, παράφρονεσ και φρενιτιώντεσ· οί διανοητικώσ τυφλώττωντεσ και πάσχοντεσ ψυχική άγκύλωσι, όμαδική παράκρουσι και παραίσθησι· οί μεθύοντεσ δαιμονικήν μέθην κ.ο.κ.!...

Τοιουτοτρόπωσ, ό γ. Θ.Δ. συνεχίζει να ύποπίπτη στο πρώιμό του θανάσιμο άμάρτημα, έφ' όσον προσπαθεϊ να άποκρύπτη έξακολουθητικώσ, μέσα εις τό πυκνό νέφος τών ύβρεων, άκόμη και τώρα, στην ήλικία τών 87 έτών, την ιστορικώσ θεμελιωμένη άλήθεια, ότι ή Έκκλησία Κωνσταντινουπόλεωσ ήταν δυστυχώσ έκεινη, ή όποία έθεσε τά θεμέλια τήσ συγκρητιστικήσ Οικουμενικήσ Κινήεωσ στον ιερο περιβόλο τήσ Όρθοδοξιάσ έν έτει 1920 και ότι τό φανάρι έκτοτε πρωτοπορεί σταθερά και τολμηρά στην οικοδόμησι του βαθυλωνίου Διαχριστιανικού και Διαθρησκειακού Οικουμενισμού.

♦ Έν συνεχείά, θα καταβληθι ή προσπάθεια, χάριτι Θεού, να άναιρέσωμε με τρόπον «έννομον» τίσ αιτιάσεισ του γ. Θ.Δ. έναντιόν τών Άντι-οικουμενιστών, ύπενθυμιζόντεσ ταπεινώσ εις αυτόν την θεοκίνητο προτροπή του Άγίου Γρηγορίου του Θεολόγου:

«Άλλ' ειδώμεν, ώσπερ έσθήτοσ, και διαίτησ, και γέλωτασ, και βαθίσματος ουσάν τινα κοσμιότητα, ούτω και λόγου και σιωπήσ, ότι και Λόγον πρεσβεύομεν μετά τών άλλων του Θεού προσηγοριών, και δυνάμεων έστω και τό φιλόνεικον ήμών έννομον»³.

[[«Άσ τό καταλάβωμε λοιπόν, ότι όπωσ ύπάρχει μία κοσμιότησ στην ένδυμασία, την τροφή, τόν γέλωτα και τό βάδισμα, παρομοίωσ ύπάρχει και μία κοσμιότησ στην συζήτησι, αλλά και τήν σιωπή, έφ' όσον έμεισ έκτόσ από τίσ άλλεσ όνομασεισ και ι-

29.6.1995: Ό πατριάρχης κ. Βαρθολομαϊοσ και ό Πάπασ Ιωάννησ Παύλοσ Β' συνευλογοϋν τόν λαό στην Βασιλική του Άγίου Πέτρου στο Βατικανό κατά τό «συλλείτουργο» επί τή Θρονική Έορτή Ρώμησ.

Γιά τόν Γέροντα Θεόόλιγο Διονυσιάτη, ή πράξις αυτή άποτελει «κοινωνικού χαρακτήροσ σχέσεισ και συναντήσεισ με έτεροδόξουσ»!...

διότητεσ του Θεού, τόν τιμάμε και ώσ Λόγον. "Άσ διέπωνται λοιπόν άκόμη και οί φιλονεικίεσ μασ από κανόνεσ εύπρεπειασ»!

γ. Σύνδεσισ Ήμερολογιακού και Οικουμενισμού

ΕΧΟΜΕ γράψει έπανειλημμένωσ⁴, ότι είναι ήκιστα σοβαρό να άποσυνδέεται τό **Ήμερολογιακό Ζήτημα** από την **Οικουμενική Κίνησι**, γιά τούς έξισ σοβαρωτάτουσ λόγουσ, οί όποιοι τεκμηριώνοντα άπόλυτα και τούς όποίουσ άλλωστε έπικαλοϋνται και στούσ όποίουσ παραπέμπουν αυτοί οι ίδιοι οι **Οικουμενισταί!**

Πρώτον. Τόν Άνουάριο του 1920, είναι γνωστόν, ότι ή «**Εγκύκλιος Συνοδική τήσ Έκκλησίας Κωνσταντινουπόλεωσ προς τάσ Άπανταχού Έκκλησίας του Χριστού**»⁵ με όντωσ πρωτοφανή τρόπο έπρότεινε, όπωσ όρθότατα έχει παρατηρηθι, κάτι «**δίχωσ προηγούμενο στην ιστορία τήσ Έκκλησίας**»⁶ («without precedent in Church history»), δηλαδή να ιδρυθι μία «**Κοινωνία τών Έκκλησιών**»⁵, γιά την ώφέλεια «**του όλου τήσ Έκκλησίας σώματοσ**»⁵, έντόσ του όποίου «**σώματοσ**» νοοϋνται όρθόδοξι και έτεροδοξοι!

Με την «**Εγκύκλιον**» αυτήν «**τό Οικουμενικό Πατριαρχείο έδωκε και τόν χρυσό κανόνα του Όρθόδοξου Οικουμενισμού (Ζάντερ), καθώσ και τόν καταστατικό χάρτη γιά την στάση που έπρεπε να τηρησει στο μέλλον ή Όρθόδοξη παράταξη μέσα στην Οικουμενική Κίνησι (Σταυριδίη, Κονιδάρησ)**»⁷.

← Η «**Εγκύκλιος Συνοδική**» θεωρείται από τους Οικουμενιστάς, ότι «**ἀποτελεί ὀριακή ἔκφραση τοῦ Ὁρθοδόξου Οἰκουμηνισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ὀρόσημο στὴν ἱστορία τῆς Οἰκουμηνικῆς Κινήσεως**»⁷, ἔγινε δὲ ἀποδεκτὴ πανορθόδοξως ἐν ἔτει 1961 στὴν «**Ἀ Πανορθόδοξον Διάσκεψιν τῆς Ρόδου**», ἡ ὁποία προβλέπει «**τὴν ἐν τῷ πνεύματι τῆς Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 παρουσίαν καὶ συμμετοχὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ Οἰκουμηνικῇ Κινήσει**»⁸.

Μία ἀπὸ τὶς θεμελιώδεις κακοδοξίες τῆς «**Ἐγκυκλίου**» τοῦ 1920 εἶναι ὁ **Δογματικὸς Συγκρητισμὸς**, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ ὄντως «**μέγα πλῆγμα κατὰ τὴν ὀρθοδόξου “ἀπηρτισμένης εὐσεβείας”**»⁹, κατὰ τὸν ἀείμνηστο Ἀρχιμανδρίτη Σπυρίδωνα Μπιλάλη, ἐφ’ ὅσον βάσει τῆς «**Ἐγκυκλίου**», οἱ διαφορὲς «**Χριστιανικὲς Ἐκκλησίαις**», δηλαδὴ «**τὸ ὅλο τῆς Ἐκκλησίας σῶμα**», παρὰ τὶς ὑφιστάμενες μεταξὺ τους δογματικὲς διαφορὰς, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐφαρμόσουν «**προσέγγισιν**», «**φιλιάν**» καὶ «**συνεργασίαν**», «**συνάφειαν**» καὶ «**κοινωνίαν**»⁵, μετ’ ὅτι ἓν «**σχέδιον πρακτικῆς ἐφαρμογῆς**» «**ἐξ ἔνδεκα σημείων ἀποτελούμενον**»¹⁰.

Τὸ πρῶτο ἐκ τῶν «**σημείων**» αὐτῶν εἶναι ἡ παραδοχὴ «**ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτοχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν ἐν τῇ Δύσει καὶ ἀπανταχοῦ σεβασμιῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν**»⁵.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ **γ. Θ.Δ.** ἐνασμενίζεται νὰ ἐπικαλῆται τὸν «**δεινὸ Κανονολόγο μακαρίτη φίλο του ἀρχιμανδρίτη π. Ἐπιφάνιο Θεοδωρόπουλο**» (ἄρθρον **Β** καὶ **Γ**), ἀπλῶς ὑπενθυμίζομε στὴν Ὀσιολογιότητά του, ὅτι ὁ π. Ἐπιφάνιος τὸ «**φαινόμενον**» αὐτὸ τοῦ **Δογματικοῦ Συγκρητισμοῦ**, δηλαδὴ τῆς διαχριστιανικῆς συνεργασίας, «**ἐμμενόντων ὅμως καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δὲ (ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων) ἐν τῶν οἰκείοις δογματικοῖς χώροις**»¹¹, ἐθεώρει ὡς «**ἄγνωστον καὶ ἀδιανόητον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας**»¹¹, ὅτι ὄζει «**ἀπαισίου θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ**»¹¹, ὅτι τείνει «**εἰς καθιέρωσιν τῆς ἀρμονικῆς καὶ ἀδιατάρακτου συνυπάρξεως ἀληθείας καὶ πλάνης, φωτὸς καὶ σκότους**»¹¹ καὶ τὸ ὁποῖο «**μόνον ὡς “σημεῖον τῶν καιρῶν” δύναται νὰ ἐρμηνευθῆ**»¹¹.

Τὸ ἀναντίρρητο γεγονός, ὅτι τὸ ἐνιαῖο

ἡμερολόγιο Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως εἶχε τεθῆ στὴν προοπτικὴ τοῦ **Δογματικοῦ Συγκρητισμοῦ** καὶ ἐφαρμόσθηκε γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ εἰδικῶς τὸν **Ἐορτολογικὸ Συγκρητισμὸ**, προσδίδει στὴν ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμισι τοῦ 1924 καθαρῶς **ἐκκλησιολογικὸν χαρακτήρα**.

Τὸ χαρακτηριζόμενον ἀπὸ τὸν **γ. Θ.Δ.** ὡς ἓν ἀκίνδυνον «**ἄλμα 13 ἡμερῶν**» ὠδήγησε τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμηνιστάς εὐθέως καὶ ἀμέσως στὴν περιοχὴ τοῦ **Δογματικοῦ Συγκρητισμοῦ** καὶ στὴν πρακτικὴ ἔκφρασι τοῦ **Οἰκουμηνισμοῦ**, τοῦτο δὲ **ἀνεξαρτήτως τῶν ἱστορικῶν καταβολῶν τοῦ ἡμερολογιακοῦ Ζητήματος ἐντεῦθεν τοῦ ΙΣΤ’ αἰῶνος**.

Εἰς ἐπίρρωσιν μάλιστα τοῦ **ἐκκλησιολογικοῦ χαρακτήρος** τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ 1924 καὶ τῶν καθαρῶς οἰκουμηνιστικῶν προϋποθέσεων τῆς, ὑπενθυμίζομε ὅτι οἱ **ἐνδεκα** προτάσεις/«**σημεῖα**»¹⁰ τῆς νεωτεριστικῆς «**Ἐγκυκλίου**» τοῦ 1920 ὄχι μόνον υιοθετήθησαν, ἀλλ’ ἐφηρμόσθησαν πλήρως κατὰ τὴν πορεία τῆς **Οἰκουμηνικῆς Κινήσεως**, μάλιστα δὲ ἐπιμυξήθησαν εἰς **δέκα ἔξι**, ὥστε σήμερα νὰ χαρακτηρίζωνται ὅλες μαζὶ ὡς «**Βήματα πρὸς Σταθεροποίησιν τοῦ Κοινοῦ Χριστιανικοῦ Φρονήματος**»¹².

Τὰ «**Βήματα**» αὐτὰ, τὰ ὁποῖα κατὰ τοὺς **Οἰκουμηνιστάς** τῆς Κωνσταντινουπόλεως «**εἶναι δυνατόν ἀμέσως καὶ ἄνευ δογματικῶν ἢ κανονικῶν κωλυμάτων, ὅπως ἐφαρμοσθοῦν, ἢ ὅπου ἐφαρμόζονται ἤδη, ὅπως ἐνισχυθοῦν καὶ ἐντατικοποιηθοῦν**»¹², εἶναι τὰ ἑξῆς:

1. «**Δημιουργία κοινοῦ ἡμερολογίου**»,
2. «**Ἐντατικωτέρα ἐπικοινωνία δι’ ἀλληλογραφίας**»,
3. «**Οἰκειοτέρα συσχέτισις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἐκκλησιῶν**»,
4. «**Ἐπικοινωνία καὶ “συναδέλφωσις” Θεολογικῶν Σχολῶν**»,
5. «**Πρώθησις τῶν οἰκουμηνικῶν σπουδῶν**»,
6. «**Οἰκουμηνικὸν πνεῦμα εἰς τὴν καθόλου παιδείαν**»,
7. «**Θεολογικὸὶ διάλογοι καὶ συνέδρια**»,
8. «**Οἰκουμηνικὴ διαπαιδαγώγησις τοῦ πληρώματος ὄλων τῶν ὁμολογιῶν**»,
9. «**“Συναδέλφωσις” Ἐπισκοπῶν καὶ Μητροπόλεων διαφόρων ὁμολογιῶν**»,
10. «**Κοινὸς ἑορτασμὸς θρονικῶν ἑορτῶν καὶ πολιούχων ἁγίων**»,
11. «**Λύσις δογματικῶν προβλημάτων**»,
12. «**Ἀμοιβαῖος σεβασμὸς τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων**»,
13. «**Ἀποφυγὴ δημιουργίας νέων προβλημάτων**»,
14. «**Παραχώρησις εὐκτήριων οἰ-**

κων», 15. «Μικτοὶ γάμοι», καὶ 16. «Συνεργασία ἐπὶ εὐρυτάτου ἐπιπέδου εἰς ἐπίκαιρα προβλήματα»¹³.

Αὐτὸς ὁ συγκρητιστικὸς συγχρωτισμὸς ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ σχεδὸν εἰπεῖν μίαν *de facto* ἔνωση, ὀφείλεται στὴν *νεωτεριστικὴ δυναμικὴ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*, ὅπως τὸν διεκήρυξε ἡ Κωνσταντινούπολις ἐν ἔτει 1920, ὡθεὶ δὲ συνεχῶς ἀπὸ τὶς ἀλλεπάλληλες ἀθετήσεις τῶν λεγομένων *μικρῶν* στὴν καταφρόνησι καὶ τῶν *μεγάλων*.

Ὑπενθυμίζομε, ὅτι ὁ *Μέγας Φῶτιος*, ἀναφερόμενος στὰ κακουρήματα τῶν Λατίνων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν εἰσπηδήσει στὴν νεοφῶτιστο Βουλγαρία, ἀπαριθμεῖ πρῶτον τὰ θεωρούμενα ὡς *μικρὰ* (θέματα τηρήσεως νηστειῶν), τὰ ὁποῖα ὅμως ἐπλάτυναν τὴν ὁδὸ πρὸς τὰ *μεγάλα* καὶ ὠδήγησαν στὴν κορυφαία τριαδολογικὴ αἵρεσι τοῦ Φιλιόκθε:

«*Οἶδε δέ*», ἀποφαίνεται ὁ Ἅγιος, «*καὶ ἡ μικρὰ τῶν παραδοθέντων ἀθέτησις καὶ πρὸς ὅλην τοῦ δόγματος ἐπιτρέψαι καταφρόνησιν*»¹⁴.

Ὁ γ. Θ.Δ. ὀμιλεῖ εἰρωνικῶς γιὰ ἓνα ἀπλὸ «*ἄλλα 13 ἡμερῶν*», ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποῖου ὠνομάσθη «*μία ἡμέρα ἀπὸ 10 σὲ 23!*» (ἄρθρον Β)· πράγματι ὅμως ἡ συγκρητιστικὴ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, στὰ ὅρια τῆς ὁποίας, ὡς θεμελιώδης ἐπιδίωξις, ἦταν καὶ ἡ *ἡμερολογιακὴ μεταρρυθμισις*, ἐπέφερε «*μεταστοιχειώσιν τῶν ἀπάντων ἀθεωτάτην*»¹⁵, κατὰ τὸν Ὅσιον Θεόδωρον Στουδίτην.

■ Τὸ θέμα λοιπὸν εἶναι τεράστιο καὶ χρῆζει περαιτέρω ἀνατομίας, ἐφ' ὅσον ἐντεῦθεν τοῦ 1924 δὲν ὑπάρχει ἓνα κατὰ τὸν γ. Θ.Δ. «*ἀπάνθρωπο σχίσμα*» (ἄρθρον Β), ἀλλὰ Ὁρθόδοξος Ἔνστασις κατὰ τῆς ἀπανθρώπου καὶ μισανθρώπου αἰρέσεως τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

«*Μισανθρωπιὰν γὰρ ὀρίζομαι ἐγωγε*», γράφει ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητῆς, «*καὶ ἀγάπης θείας χωρισμόν, τὸ τῇ πλάνῃ πειρᾶσθαι διδόναι ἰσχὺν εἰς περισσότεράν τῶν αὐτῇ προκατειλημμένων φθοράν*»¹⁶.

(Συνεχίζεται)

1) Ἄνδρου Θεοδώρου, Ἡ Ὁρθοδοξία χθὲς καὶ σήμερον, σελ. 21, ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξου Τύπου», Ἀθῆναι 1973. / 2) (Α) «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1494/28.2.2003, σελ. 3. (Β) «Χριστιανικὴ», ἀριθ. 658 (971)/15.5.2003, σελ. 8 καὶ ἀριθ. 659 (972)/29.5.2003, σελ. 10. (Γ) «Χριστιανικὴ», ἀριθ. 663 (976)/24.7.2003, σελ. 9-10. / 3) Ἄγιος Γρηγορίου Θεολόγου, PG τ. 36, στλ. 17C/Λόγος ΚΖ'-Θεολογικὸς Πρῶτος, Κατὰ Εὐνομιανὸν προδιάλεξις, § Β'. / 4) Βλ. ἐνδεικτικῶς στὴν Σειρά: Συμβολὴ στὴν Ἀντι-οικουμενιστικὴ Θεολογία, Βιβλία Β2, Β3 καὶ Β7. / 5) Β.Θ. Σταυρίδου-Ε.Α. Βαρέλλα, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, σελ. 332-336, ἐκδόσεις «Π.Ι.Π.Μ.», Θεσσαλονίκη 1996. / 6) George Tsetsis, «The Meaning of the Orthodox Presence in the Ecumenical Movement», στὸν Συλλογικὸ Τόμο: Orthodox Visions of Ecumenism, Gennadios Limouris (ed.), WCC Publications, Geneva 1994, p. 172, § The history of Orthodox presence. • Ἡ δὴλωσις εἶναι τοῦ πρώτου Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ «Π.Σ.Ε.» Δρος Βίσερ Τούφτ. / 7) Μ.Π. Γεωργίου Τσέτση, Οἰκουμενικὸς Θρόνος καὶ Οἰκουμένη - Ἐπίσημα Πατριαρχικὰ Κείμενα, σελ. 56 καὶ 57, ἐκδόσεις «Τέρτιος», Κατερίνη 1989. / 8) Ἰωάννου Καρμίρη, Δ.Σ.Μ., τ. Β', σελ. 984 [1082]-985 [1083], Graz-Austria 1968. / 9) Ἀρχιμανδρίτου Σπυρίδωνος Σπ. Μπιλάλη, Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμὸς, τ. Β', σελ. 492, ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξου Τύπου», Ἀθῆναι 1969. / 10) Β.Θ. Σταυρίδου - Ε.Α. Βαρέλλα, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 55. / 11) Ἀρχιμανδρίτου Ἐπιφανίου Ἱ. Θεοδωροπούλου, «Ὁ συνειρησιασμὸς τοῦ Πάσχα», περιοδ. «Ἐνορία», ἀριθ. 549/10.5.1974, σελ. 112. / 12) Γρηγορίου Λαρεντζάκη, «Βασικαὶ ἀρχαὶ τηρήσεως καὶ ἀποκαταστάσεως τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος-Ὁρθόδοξοι ἀπόψεις», στὸ «Ε.Π.Ε.Θ.Χ.», τόμος Α', σελ. 351, Κεφ. ΙΙΙ, ἐν Ἀθῆναις 1987. / 13) Γρηγορίου Λαρεντζάκη, αὐτόθι, σελ. 352-365, ὅπου καὶ ἀνάλυσις τῶν «Βημάτων». / 14) Μ. Φωτίου, PG τ. 102, στλ. 724D/Ἐπιστολὴ ΙΓ', Ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς τῆς Ἀνατολῆς ἀρχιερατικούς θρόνους..., § ε'. / 15) Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1164B/E.L.II, Ἐπιστολὴ ΙΕ', Τῷ Πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων. / 16) Ἄγιου Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, PG τ. 91, στλ. 465CD/Ἐπιστολὴ ΙΒ', Πρὸς Ἰωάννην Κουβικουλάριον.

Οἱ τελευταῖες ὑποθήκες καὶ τὸ μακάριον τέλος τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ τοῦ Μεγάλου Γέροντος (ΙΣΤ΄ αἰὼν)

Εορτάζει τὴν 1η Νοεμβρίου

Ο **ΟΣΙΟΣ** προεῖδε τὴν Κοίμησί του καὶ εἶπε στοὺς Ἀδελφούς τῆς Μονῆς του τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος στὶς Ροβιές Λίμνης Βορείου Εὐβοίας:

«Μετὰ τρεῖς ἡμέρας μέλλω νὰ ἀπέλθω ἐντεῦθεν κατὰ τὸ θεῖον βούλημα».

Τὴν τελευταία ἡμέρα ἐκάλεσε τοὺς Πατέρες καὶ τοὺς ἀποχαιρέτισε μὲ αὐτὰ τὰ συγκινητικὰ λόγια:

«Ἐγώ, Πατέρες, Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα μου, μέλλω νὰ ὑπάγω πρὸς τὸν Κύριόν μου, ὁ ὁποῖος μὲ προσκαλεῖ. Ὑμεῖς δὲ γνωρίζετε τοὺς κανόνες τῆς Μοναχικῆς ζωῆς. Ἀκολουθήτε λοιπὸν αὐτοὺς καὶ μὴ ἀμελήτε.

Διὰ παντὸς νὰ εἶσθε ἀφιερωμένοι ψυχῇ τε καὶ νῶ εἰς τὴν ἱεράν προσευχὴν, δοξολογούντες τὸν Δεσπότην Χριστόν, τὸν γλυκύτατον Ἰησοῦν καὶ Σωτῆρα τοῦ παντὸς.

Πρὸς ἀλλήλους δὲ νὰ ἔχετε τὴν κατὰ Θεὸν ἀγάπην, πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ρητοῦ τοῦ Κυρίου: «Οὐ γάρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἕμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. ιη΄ 20).

Διὰ παντὸς μελετᾶτε τὸν θάνατον καὶ μνημονεύετε τὰ κάλλη τοῦ νοητοῦ Παραδείσου.

Ἀποφεύγετε τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς καὶ πάντοτε ἐξομολογεῖσθε εἰς δεδοκιμασμένους Πνευματικούς, πρὸς διόρθωσιν τῶν πονηρῶν λογισμῶν, ἵνα ἔχητε τὴν οὐράνιον Χάριν.

Φεύγετε τὴν φιλίαν τοῦ κόσμου, ἔχετε τὴν ταπείνωσιν, τὴν πραότητα, τὴν ὑπακοὴν καὶ ἐνασχολεῖσθε εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ μελέτην τῶν θείων Γραφῶν, ἐλεεῖτε τοὺς χρεῖαν ἔχοντας καὶ πρὸ πάντων ἀσπάζεσθε τὴν **πνευματικὴν πτωχείαν** καὶ ὑπομένετε πᾶσαν θλίψιν καὶ στενοχωρίαν, πενθοῦντες καὶ κλαίοντες διὰ τὰ πλημμελήματά σας, καὶ ἐστὲ διὰ παντὸς ἐργηγοῦντες εἰς πόνους, εἰς καμάτους, εἰς κακουχίας, ἵνα ἀπολαύσῃτε ἐκείνην τὴν ἀνεκλάλητον χαρὰν, λέγω, τὴν οὐράνιον Βασιλείαν»!...

Αὐτὲς καὶ ἄλλες νουθεσίαις ἔδωσε ὁ Ἅγιος καὶ κατόπιν ἀνέπεμψε ὕμνους καὶ δοξολογίας στὸν Πανοικτίρμονα Θεό, λέγων:

«Εὐλογημένος εἶ, Ποιητὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, Θεὲ Πολυέλεε, ὁ καταδεξάμενος λαβεῖν σταυρικὸν θάνατον διὰ τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἀνθρωπίνην φύσιν. Σὺ, Πανάγιε Βασιλεῦ, ὡς πολυεύσπλαγγος καὶ εὐσυνπάθητος Θεός, συγχώρησόν μοι, καὶ πάριδε τὰ ἐμὰ πταίσματα καὶ ἐνίσχυσόν με παραστήναι τῷ φοβερῷ Βήματι ἀκατακρίτως»...

Καὶ ἀφοῦ τελείωσε τὴν εὐχὴ αὐτή, ἐγύρισε τὰ βλέμματά του πρὸς τοὺς Ἀδελφούς καὶ εἶπε:

«Ἰδοῦ, Ἀδελφοί, ὁ Δεσπότης Χριστός»!...

Καὶ ἀμέσως ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ παρέδωσε τὴν ἀγία του ψυχὴ στὰ χεῖρα τοῦ ἡγαπημένου του Κυρίου Ἰησοῦ καὶ Σωτήρος Χριστοῦ...

Νέες Έκδόσεις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας

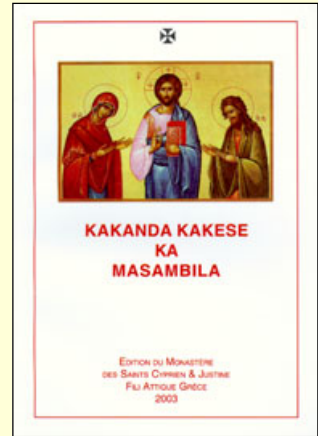
ΚΑΚΑΝΔΑ ΚΑΚΕΣΕ ΚΑ ΜΑΣΑΜΒΙΛΑ

Μικρὸ Προσευχητάρι

ΕΞΕΔΟΘΗ ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονή μας, γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς Ἱεραποστολῆς μας στὸ Κογκὸ τῆς Ἀφρικῆς, ἓνα «**Μικρὸ Προσευχητάρι**».

Εἶναι στὴν γλῶσσα *Ταλούμπα*, μίαν ἀπὸ τὶς τέσσερις κύριες διαλέκτους τοῦ Κογκό.

Περιέχει Πρόλογο τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου καὶ Καθηγουμένου μας κ. Κυπριανοῦ, Πρωϊνῆ, Ἐσπερινῆ καὶ Βραδυνῆ Προσευχῆ, διάφορες περιστασιακῆς Προσευχῆς, πλήρῃ Ἀκολουθία Θείας Μεταλήψεως καὶ ὠρισμένα ἄλλα χρήσιμα καὶ ἐνημερωτικὰ στοιχεῖα.

- Σχῆμα: 12 x 16,5 ἐκ. • Σελίδες: 120. • Ἐγχρωμο ἐξώφυλλο, Διχρωμία ἐσωτερικά.
- Στοιχειοθεσία, ἠλεκτρονικὴ σελιδοποίησης, τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας.

Νέα Εὐχητήρια Κάρτα Χριστουγέννων - Δίφυλλη

Παναγία Βρεφογλυκοφιλοῦσα

Ἡ παρθενίαν καὶ λοχείαν ζευγνῦσα

Παράστασις ἐκ τοῦ Ἀγιογραφείου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας, ἐμπνευσμένη ἀπὸ Εἰκόνα τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, μὲ ἐπικέντρωσι στὴν Μητρικὴν σχέσι τῆς Κυρίας Θεοτόκου καὶ τοῦ Θεοῦ Βρέφους.

Στὸ ἐσώφυλλο τῆς Κάρτας παρατίθεται ὠραῖο Χρυσοστομικὸ κείμενο περὶ τῆς Σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου: «**Μυστήριον ξένον καὶ παράδοξον βλέπω**».

- Διαστάσεις: 14 x 17 ἐκ.
- Χαρτὶ πολυτελείας (τὸ πρωτότυπο εἶναι ζωγραφισμένο σὲ καμβᾶ)
- Τιμᾶται: 80 λεπτὰ ἐκάστη.

☉ Γιὰ παραγγελίες ἀπευθύνεσθε:

Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Κυπριανοῦ, Τ.Θ. 46006 – ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ 13310

Τηλ.: 210 2411380, 210 2411316, Fax: 210 2411080, E-mail: Kyprianos@hol.gr
καὶ Βιβλιοπωλεῖο «ΝΕΟ ΘΑΒΩΡ», Ἰκτίνου 4, Ἀθήνα, Τηλ./Fax: 210 5227096.

